

Екскурсія про Харитину Пекарчук по Україні

Кириченко Катерина

2 курс туризм

Харитина Пекарчук: Козачка на ім'я Тіна

Експедиція по Україні слідами першої жінки,
нагородженої українською державною відзнакою

Карта України:

- Сімферополь: Місце народження Харитини Пекарчук (1894 р.).
- Київ: Навчання в Українському народному університеті (1917 р.).
- Старокостянтинів: Вступ до лав Армії УНР (1918 р.).
- Тернопіль: Інтернування польськими військами (1920 р.).
- Львів: Втеча з табору (1921 р.).
- Підкарпатська Русь: Переїзд до Ужгорода (1928 р.).

Сімферополь:

Фото будинку, де народилася
Харитина Пекарчук (вул.
Пушкіна, 21)

Дитинство та юність Харитини Пекарчук:

Харитина Пекарчук, відома також як Тіна, народилася 14 жовтня 1894 року в Сімферополі в сім'ї польських шляхтичів. Її батько, Владислав Пекарський, був військовим офіцером, а мати, Марія з роду Домбровських, походила з давнього дворянського роду.

Дитинство Харитини проходило в атмосфері любові та достатку. Вона здобула гарну освіту, навчаючись у приватній пансіонній школі, де вивчала французьку, німецьку та польську мови, а також музику та танці.

З раннього віку Харитина цікавилася українською культурою. Вона відвідувала українські вечори, читала українські книги та вірші. Цей інтерес був підсилений впливом її дядька, який був українським патріотом.

У 1913 році, після закінчення пансіону, Харитина переїхала до Києва, де вступила до Київського музичного училища. Тут вона продовжила вивчати музику та брала активну участь у громадському житті.

Ось деякі цікаві факти про дитинство та юність Харитини Пекарчук:

- Вона вільно володіла чотирма мовами: українською, польською, французькою та німецькою.
- Її улюбленими предметами в школі були історія та література.
- Вона захоплювалася українським фольклором та народними піснями.
- Брала участь у аматорських театральних постановках.
- Мріяла стати оперною співачкою.

Харетина навчалася в КНУ на економіста

Участь Харитини Пекарчук у Першому Всеукраїнському з'їзді жінок (1917 р.)

Перший Всеукраїнський з'їзд жінок відбувся в Києві з 4 по 6 червня 1917 року. Це була знаменна подія в історії України, адже вперше жінки з усієї країни зібралися разом, щоб обговорити свої права та роль у новоствореній Українській Народній Республіці.

Харитина Пекарчук, будучи молодою та активною дівчиною, 23 років, взяла активну участь у з'їзді. Вона представляла Київську організацію Українського союзу соціалістів-революціонерів (УСОР).

На з'їзді Пекарчук виступила з доповіддю про становище жінок в українському селі. Вона закликала до надання жінкам рівних з чоловіками прав, включаючи право голосу, право на освіту та право на працю.

Старокостянтинів:

Фото 2-го кінного полку імені гетьмана Івана Мазепи.

Вступ до лав Армії УНР:

1918 рік, м. Старокостянтинів.

Харитина Пекарчук, 24 роки, вступає до 2-го кінного полку імені гетьмана Івана Мазепи.

Мотивація: патріотизм, прагнення захищати Україну від більшовицької окупації.

Військовий вишкіл:

Навчання верховій їзді, володінню зброєю, тактиці ведення бою.

Суворі умови, дисципліна, фізичні навантаження.

Харитина Пекарчук швидко опановує військову справу і здобуває повагу товаришів.

Нагородження Харитини Пекарчук "Залізним хрестом" за Зимовий похід і бої

Дата: 6 травня 1920 року

Місце: м. Кам'янець-Подільський

Нагорода: "Залізний хрест" за Зимовий похід і бої

Хто нагородив: Головний отаман Армії УНР
Симон Петлюра

За що нагородили:

- За хоробрість, мужність та стійкість, проявлені у Зимовому поході Армії УНР.
- За самовіддану допомогу пораненим та хворим.
- За зразкову службу Україні.

Тернопіль:
Інтернування
польськими
військами (1920
р.).

•**Контекст:** Польсько-радянська війна (1918-1921)

•**Мета:** Встановлення польського контролю над українськими землями

•**Жертви:** Українці, які чинили опір польській владі

•**Місце:** Тернопільський табір для інтернованих

Харетина Пекарчук була однією з тисяч українців, інтернованих польськими військами під час польсько-радянської війни 1920 року. Її історія є прикладом жорстокості та несправедливості, з якою стикалися багато людей в той час.

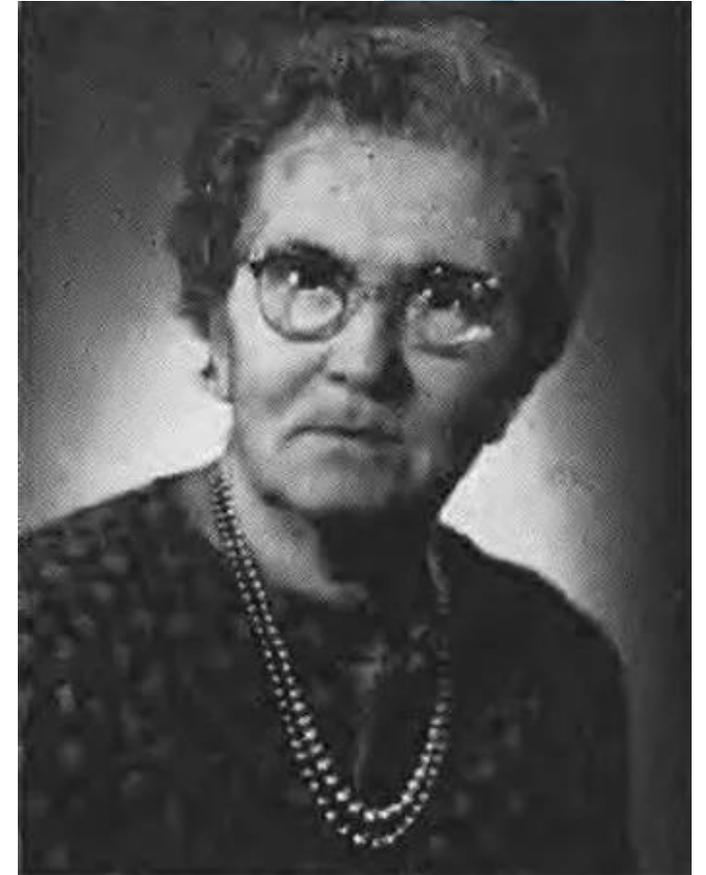
Творча діяльність Харитини Пекарчук:

Вишивка:

Харитина Пекарчук була талановитою вишивальницею. Її роботи відзначалися витонченістю та майстерністю. Вона вишивала рушники, сорочки, скатертини та інші предмети побуту. Її вишивка часто прикрашалась українськими орнаментами та символами. На жаль, більшість її робіт не збереглися до наших днів.

Вірші:

Харитина Пекарчук також писала вірші. Її вірші були присвячені українській національній темі, коханню та природі. Її вірші відзначались щирістю та емоційністю. Деякі з її віршів публікувалися в українських журналах та газетах. На жаль, більшість її віршів також не збереглися до наших днів.

Львів:

Таємний український університет (також відомий як Український народний університет) був заснований у 1920 році у Львові, який тоді був частиною Польщі. Університет був таємним, тому що польська влада не дозволяла українцям мати власні вищі навчальні заклади.

Ризикована втеча Харетини з табору

Ніч була темною і холодною. Харетина, виснажена та змучена, обережно пробиралася крізь колючий дріт, що оточував табір для інтернованих. Її серце калатало в грудях, а в голові роїлися думки про те, що буде, якщо її спіймають.

Вона вже кілька тижнів планувала свою втечу. Їй вдалося подружитися з одним з охоронців, який за певну плату погодився допомогти їй. Він дав їй карту та компас, а також трохи їжі та води.

Харетина знала, що шлях до свободи буде нелегким. Їй потрібно було пройти через густий ліс, а потім перетнути річку. Вона також знала, що польські солдати будуть її шукати.

Але вона була сповнена рішучості. Вона не могла більше жити в таборі, де її позбавляли волі та гідності. Вона хотіла повернутися додому, до своєї сім'ї та друзів.

Харетина йшла всю ніч. Вона оминала польські патрулі та намагалася не шуміти. Вона була виснажена, але страх перед тим, що її спіймають, давав їй сили.

На світанку вона дійшла до річки. Вода була холодною, але Харетина не вагаючись кинулась у неї. Вона плила щосили, а потім вийшла на берег і почала йти далі.

Ще через кілька годин вона вийшла з лісу. Вона озирнулася назад і побачила, що табору вже не видно. Вона була вільна.

Харетина йшла ще кілька днів, поки не дійшла до найближчого села. Там їй допомогли місцеві жителі, які дали їй їжу та одяг.

Нарешті Харетина добралась додому. Вона була щаслива знову бути з сім'єю та друзями. Вона розповіла їм про свою втечу з табору, і вони всі пишалися її мужністю.

Зустріч з чоловіком та спільне життя:

Після ризикованої втечі з табору для інтернованих Харетина повернулася до свого села. Вона була щаслива знову бути з сім'єю та друзями, але їй дуже не вистачало коханого чоловіка, Івана.

Іван також був інтернований польськими військами, але йому вдалося втекти з табору раніше, ніж Харетині. Він пішов на фронт, щоб воювати за Українську Народну Республіку.

Харетина не знала, де знаходиться Іван, але вона вірила, що вони знову зустрінуться. Вона багато молилася за його безпеку і чекала його повернення. Нарешті, війна закінчилася. Іван повернувся додому живим і здоровим. Він і Харетина одружилися і прожили щасливе життя разом.

Іван Пекарчук,
чоловік Харетини
якого вона зустріла
після втечі

Висновок:

Харитина Пекарчук - це символ незламного українського духу. Її життя - це історія про мужність, стійкість, вірність та силу кохання.

На прикладі Харитини ми бачимо, як люди можуть вижити в найжахливіших умовах, не втрачаючи людської гідності. Її творчість та активна життєва позиція є свідченням її непереборної волі до життя та свободи.

Історія Харитини Пекарчук є важливою частиною української історії. Її пам'ять повинна жити в наших серцях, надихаючи нас на нові звершення та боротьбу за краще майбутнє.

Дякую за увагу!!!